

HET
HUIS
AAN HET
WATER

Dora Heldt

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Voor de mensen die ik aantrof op de kruispunten in mijn leven

TOEN HET HUIS AAN HET WATER

Friederike zette een punt achter de laatste zin en legde de beschreven bladzijden ondersteboven op de houten planken. De andere drie zaten nog steeds in een kring, het hoofd gebogen over hun schrijfblokken. Marie hield haar ogen gesloten, een lichte glimlach vormde zich om haar lippen. Jules pen vloog over het papier, terwijl ze stilletjes las wat ze aan het schrijven was. Alexandra's hand gleed kalm en gelijkmatig over de lijnen, ze reeg zin na zin aan elkaar, haar mooie gezicht volledig ontspannen, op het kleine rimpeltje boven haar neus na dat altijd verscheen als ze zich hard concentreerde.

De laatste zonnestrallen lieten de steiger in warm licht baden, een familie eenden zwom geruisloos voorbij, het meer glinsterde in de avondzon. Friederike strekte langzaam haar lange benen uit en gleed naar het einde van de steiger om haar blote voeten in het koele water te dompelen. Marie keek op.

‘Ben je klaar?’

Friederike knikte.

‘Ik ook.’

Jule legde haar vellen papier bovenop die van Friederike met de blanco pagina's naar boven en glimlachte. ‘Alex, hoelang heb je nog nodig?’

‘Bijna klaar.’ Alexandra pauzeerde even, nog één zin, dan het punt. Ze nam alles door, knikte tevreden en legde haar vellen bovenop die van de anderen. Alle ogen waren nu gericht op Marie, ook zij was bijna rond. Haar vellen belandden op de stapel.

‘Waar is de envelop?’ vroeg Marie. Friederike hield hem omhoog, schoof alle vellen precies op elkaar en stopte ze in de envelop. Ze likte hem dicht, pakte haar pen en schreef er in grote cijfers de datum op. ‘Zo. Dat is de datum van vandaag. En we openen deze envelop niet opnieuw vóór dezelfde dag over dertig jaar. Geen dag eerder.’

Een vreemd gevoel. En toen ze naar de gezichten van de anderen keek, was het duidelijk dat niet alleen zij zich zo voelde.

Friederike overhandigde Marie de envelop. ‘Het was jouw idee, zorg er goed voor. En dan zal jij hem ook openen.’

Maries hand trilde een beetje toen ze de envelop aannam. Toen zei ze met een onzekere glimlach: ‘Weet je? Ik verheug me er nu al op.’

Er viel even een stilte, het getjilp van de vogels was plotseling te horen. Toen zei Jule serieus: ‘Je weet toch dat we dan allemaal over de vijftig zijn? Moeten we daar echt naar uitkijken?’

‘Ja.’ Marie keek haar aan. ‘Daar moeten we naar uitkijken. En naar alle jaren daarvoor.’ Ze drukte de envelop tegen haar borst.

‘We hebben elkaar. We beleven het allemaal samen. Wat kan ons overkomen?’

MÜNCHEN

MIDDEN MAART

Alexandra

Alexandra legde de pen opzij en schoof een vel papier over de foto, maar het was te laat. De stagiaire had haar flauwe grapje gezien. En haar gedachten waren duidelijk leesbaar: waarom kleurde een succesvolle uitgever de snijtanden van haar belangrijkste auteur zwart? Omdat, antwoordde Alexandra in gedachten, dat zo mooi afleidde van zijn arrogante kop.

Natuurlijk zou ze dat nooit op een originele foto doen. Ten eerste was dat te duur en ten tweede zou dat haar dood betekenen. Persoonlijk gewurgd door de belangrijkste auteur van haar fonds, een passend afscheid, ze zou meteen een mythe worden.

‘Alexandra, wat gaan we nu doen?’ De nadrukkelijke stem van Ulrike bracht haar terug in de vergadering. Ze was nog geen mythe. In plaats daarvan zat ze hier met zeven vrouwen in de wekelijkse vergadering en moest ze eigenlijk dringend naar haar bureau.

‘Sebastian weigert zelfs maar naar de cover te kijken.’ Ulrike wierp ongeduldig haar handen in de hoogte. ‘Hij staat erop dat zijn peetdochter een ontwerp maakt.’

‘Zijn peetdochter?’ Alexandra trok haar wenkbrauwen op. ‘Die werkt voor een dierenarts.’

‘De andere,’ bleef Ulrike serieus, ‘studeert grafisch ontwerp. In het tweede semester.’

‘In ieder geval geen cover van een dierenarts.’ Alexandra tikte op haar voorhoofd. ‘Wat bezielt hem? Is hij nu helemaal gek geworden? De cover van het boek is al klaar.’

Haar ogen vielen op de stagiaire, hoe heette ze? Ulrike had haar eerder aan haar voorgesteld, Alexandra was de naam meteen vergeten. Ze keek haar verontschuldigend aan. ‘Het spijt me, ik

ben je naam vergeten, ik had zo'n haast daarnet. Zou je het me nog een keer willen zeggen?'

'Magnus,' antwoordde de jonge vrouw, een beetje blozend. 'Sophia Magnus. En ik ben heel blij dat ik hier stage mag lopen.' Ze sloeg meteen haar ogen neer en voegde eraan toe: 'Bij u.'

'Sophia Magnus,' herhaalde Alexandra langzaam en knikte. 'Welkom, Sophia. Ken je Sebastian Dietrich?'

'Natuurlijk.' Sophia Magnus keek op. 'Ik heb alles van hem gelezen, ik vind hem geweldig.'

'En dit?' Alexandra hield een print van de cover omhoog. 'Wat vind je hiervan?'

'Heel goed. Het is geweldig. Je weet meteen waar het over gaat.'

'Dus je vindt het een goede cover? Vind je 'm mooi?'

'Ja,' knikte ze resoluut. 'Absoluut.'

'Heel goed, dank je.' Alexandra maakte een aantekening voor zichzelf. 'Zij is tenslotte de doelgroep. Ulrike, ik spreek straks af met Sebastian en regel het met hem. Wat staat er nog meer op de agenda?'

'De cadeauboekenset, de winkelprijzen voor de Finse misdaad-serie en het evenement in Keulen.'

'Daar heb je me niet echt voor nodig, we hebben het er al over gehad. Ik zie je morgen, ik moet gaan.'

Ze nam haar papieren bij elkaar, sprong op en zwaaide glimlachend nog een keer kort op weg naar de deur. Toen was ze weg.

Sophia Magnus keek haar na, onder de indruk, en merkte toen dat Ulrike naar haar keek. 'Oh sorry, ik had me haar gewoon heel anders voorgesteld.'

De vrouwen aan tafel keken elkaar geamuseerd aan totdat de oudste zei: 'En hoe dan wel?'

Sophia voelde zich zichtbaar ongemakkelijk omdat ze plotse-ling in het middelpunt van de belangstelling stond. Ze begreep zelf niet waarom ze zo enthousiast was geweest om Alexandra Weise persoonlijk te ontmoeten. Maar ze moest zich nu verman-

nen als ze niet op een stomme groupie wilde lijken. Ze schraapte haar keel.

‘Nou, ik heb mijn scriptie geschreven over vrouwen in de uitgeverswereld. En daarvoor had ik onder andere mevrouw Weise gekozen. Ik las zo’n beetje alles wat ik over haar kon vinden, maar ik had me niet voorgesteld dat ze zo... mooi zou zijn. En zo aardig.’

‘Interessant.’ Een van de redacteuren glimlachte naar haar. ‘Weet Alex dat? Dat je een scriptie over haar hebt geschreven?’

‘Waarschijnlijk niet,’ schudde Sophia het hoofd. ‘Neem me niet kwalijk, ik wil me niet aanstellen, maar ik ben gewoon zwaar onder de indruk van haar.’

‘Dat kan ik begrijpen.’ Ulrike knikte en keek om zich heen. ‘Ze is tenslotte bijzonder. Ik stel voor dat we nu toch verder gaan. Als je vragen hebt, Sophia, stel ze dan gerust. En nu gaan we het hebben over de vormgeving van de cadeauboeken. Karla, heb je de voorbeelden bij je?’

Twee verdiepingen hoger gooide Alexandra haar werkmap op het bureau en liet zich op haar stoel vallen. Ze strekte haar benen met een zachte kreun en trok haar schoenen uit. Een duidelijke miskoop: de hak was veel te hoog, de zool te dun, het leer te hard, op één hiel had zich al een indrukwekkende blaar gevormd. Alexandra trok een la open en zocht naar blarenpleisters, ze had nog wel ergens een voorraadje liggen, het was niet het eerste paar schoenen dat ondanks de prijs niet goed paste. Voorzichtig nam ze haar voeten onder handen. Mooie voeten waren het niet, maakt niet uit, niemand zag ze vandaag.

Er werd geklopt op de deur, die op hetzelfde moment opening.

‘Ah, je bent al terug! Wil je een... Oh, wat heb je?’

‘Blaar,’ antwoordde Alexandra kortaf, terwijl ze geconcentreerd de kous over de pleister rolde. ‘En ik snap niet waarom je eigenlijk aanklopt als je toch meteen binnen walst.’

‘Ik dacht dat je nog aan het vergaderen was.’ Melanie was al zeven jaar Alexandra’s secretaresse, of zoals ze het zelf noemde: haar assistente, en had de neiging om kritiek persoonlijk op te vatten.

Alexandra schoof de behandelde voet langzaam terug in de schoen voordat ze zich naar de deur draaide. ‘Dan begrijp ik niet waarom je überhaupt hebt geklopt.’

Melanie haalde diep adem en perste haar lippen kort op elkaar. Dat deed ze altijd als ze beledigd was. ‘Automatisch. Ik klop automatisch. En jij zou Magdalena moeten bellen. Ze staat op het randje van een zenuwinzinking. Koffie?’

‘Koffie zou heerlijk zijn, Melanie,’ zei Alexandra, met een stralende glimlach. ‘Als het niet te veel moeite is. En ik zal Magdalena bellen. Meteen.’

Melanie smet de deur dicht en Alexandra vroeg zich voor de honderdste keer af waarom ze die kleine grijze gifkikker niet gewoon wurgde. Het antwoord was altijd hetzelfde: Melanie was de perfecte secretaresse, onberispelijk, betrouwbaar, loyaal en ervaren. Maar op haar eigen manier ook een diva. En ze was een van de weinigen die Alexandra helemaal gek kon maken. Wat Melanie nooit merkte. Alexandra werd alleen boos vanbinnen. Ze haatte onbeheerste scènes en luide discussies.

Zuchtend draaide ze haar bureaustoel en greep naar de telefoon. Eerst Sebastian Dietrich, nu Magdalena Mohr op de rand van een zenuwinzinking. Wat was dit voor een dag?

‘Dank je, dat was alles voor vandaag.’ Ulrike sloot de vergadering, wierp Sophia Magnus nog een blik toe en zei: ‘Kun je alsjeblieft na de lunchpauze naar me toekomen, dan nemen we je takenpakket nog eens rustig door, oké?’

‘Natuurlijk,’ glimlachte Sophia en bukte zich om haar te grote handtas op te tillen. Ze pauzeerde even, kwam toen weer overeind, borstelde haar haar uit haar gezicht en begon in de tas te rommelen. ‘Over een half uur?’

‘Een uur,’ antwoordde Ulrike, al onderweg naar buiten. ‘Tot straks.’ Gevolgd door de andere collega’s verliet ze de kamer. Toen de laatste weg was, liet Sophia de tas los en haastte zich naar Alexandra’s plek. Onder de tafel lag de ontsierde foto van Sebastian Dietrich. Die moest van tussen Alexandra’s papieren geglipt zijn. Sophia hurkte en raapte de foto op. Ze moest grijnzen toen ze de onnozele tandpastaglimlach zag. Ze had ook wel eens zo’n grappen uitgehaald met een foto, maar de laatste keer was ze twaalf geweest. Verbazingwekkend dat een vrouw als Alexandra Weise zulke onzin uithaalde. Op haar leeftijd. En in haar positie.

Langzaam verliet Sophia de vergaderzaal en bleef besluiteloos staan. Een uur om te lunchen. Ze had helemaal geen honger. En ze had ook geen zin om de uitgeverij te verlaten. Vooral omdat ze nog nooit in deze buurt van München was geweest en in de buurt geen cafés of winkels kende. Ze slenterde door de foyer, nog steeds besluiteloos, toen plotseling de liftdeur openging en Alexandra Weise op haar afkwam. Sophia stond stil en keek haar aan.

‘Sophia.’ Alexandra vertraagde haar pas. ‘Zoek je iets?’

‘Nee, ik heb nu lunchpauze en ik vraag me af wat ik ermee ga doen. En ik wilde u...’

De mobiele telefoon in Alexandra’s zak onderbrak Sophia. Alexandra haalde de telefoon tevoorschijn en hield hem aan haar oor. ‘Katja, ik kom eraan, wacht even...’

Ze hield de mobiel weg van haar oor. ‘Als je nog vragen hebt, ga dan naar Ulrike. Ik moet er nu vandoor, tot morgen. Katja, ik ben er weer.’

Met een glimlach en zich weer concentrerend op het telefoongesprek liep ze naar de uitgang en verdween. Sophia keek haar na. Alexandra Weise, succesvol uitgever. Niet alleen mooi, maar ook slim, charmant en ontzettend succesvol. Sophia had in de loop van haar scriptie bijna alle informatie over haar opgezogen. Alexandra was begin vijftig, werkte al meer dan twintig jaar bij de uitgeverij, was verantwoordelijk voor een hele reeks grote suc-

cessen, was bevriend met de belangrijkste auteurs en journalisten van het land, had talloze boeken uitgegeven en leverde bijdragen aan literaire tijdschriften, was regelmatig te gast in talkshows en boekenprogramma's en had het drukker dan wie dan ook. Maar ondanks alle research had Sophia bijna niets over haar privéleven gevonden. Blijkbaar had ze dat niet. Nou ja, met deze werkdruk was er waarschijnlijk geen tijd voor. Sophia dacht verlangend aan Johannes, haar eigen, nog verse liefde. Onvoorstelbaar, het idee dat ze hem zou moeten opofferen voor haar carrière. Voor geen geld wilde ze het leven van Alexandra Weise.

Het stoplicht sprong op rood, Alexandra vertraagde dankbaar haar pas en stopte. Ondanks blarenpleisters liet de miskoop zich niet negeren. En dan die beschuldigende stem van Katja in haar oor. 'Bovendien kan ik je nauwelijks verstaan. Waar ben je eigenlijk?'

'Ik sta nu in een drukke straat te wachten tot het stoplicht op groen springt.' Alexandra zag een klok bij een juwelierswinkel hangen. 'Ik heb over vijf minuten een lunchafspraak. En München is een lawaaiige stad, het is hier niet zoals bij jullie.' Ze beet op haar lip. 'Kunnen we vanavond niet telefoneren? Ik kan toch niets doen van hieruit.'

'Ja, en dat is precies het probleem.' Haar zus had ondertussen dezelfde stem aan de telefoon als haar tante Ilse, aan wie ze als kind allebei een hekel hadden. Altijd een beetje te zacht en met een lichte hysterie eronder. Vermoeiend. En Katja was nog niet klaar. 'Jij kunt nooit iets doen. Daarom moet ik altijd alles regelen. Maar dat kan ik ook niet meer, ik heb tenslotte een ander leven waar ik nodig ben. En Matthias...'

Het stoplicht versprong. 'Katja, ik sta voor het restaurant, ik bel je vanavond. Ik versta maar de helft van wat er gebeurt met al dat lawaai. Tot straks, hou je goed.'

Ze duwde het gesprek weg en stak de telefoon op zak. Voordat ze nog een gedachte kon vormen, zag ze Sebastian Dietrich aan

de overkant staan. Hij had haar al gezien en keek haar met een zelfvoldane uitdrukking aan. Alexandra tilde haar kin op, versnelde haar pas en begon te glimlachen. Vandaag moest ze een heleboel gekke mensen omver glimlachen. Maar het zou haar lukken. Sommige dingen in het leven kreeg ze altijd voor elkaar.

‘Gegroet, mijn liefste.’

Die toon alleen al! Sebastian leunde voorover om haar te verblijden met zijn veel te natte wangkusjes en liet een hand op haar rug rusten. ‘Heb ik iets gemist?’

‘Wat bedoel je?’

‘Je telefoontje aan de overkant. Het leek erg privé.’ Hij trok spottend de wenkbrauwen op. ‘Heb ik daar iets gemist?’

Ze keek hem aan. ‘Het wás privé. Mijn zus. Zullen we gaan?’ Ze wees naar de ingang van het restaurant. ‘Anders is onze tafel weg. Deze plek is heel hip.’

Hij knikte kortaf. ‘Liefste, ik ken deze Italiaan. Het was ten-slotte mijn voorstel.’

Het Italiaanse restaurant werd beschouwd als een geheimtip. Het eten was niet beter of slechter dan in andere Italiaanse restaurants, maar die hadden niet het geluk gehad dat ze voor een journalist hadden gekookt die eventjes snel een restauranttip moest schrijven. Hij had het ‘ontspannen menu’ geprezen. Nonsens. En daarom wilden alle hippe Münchenaren hier nu komen. Ontspannen menu, nou ja, op de een of andere manier ook best grappig. Wat had een menu precies om gestresseerd van te worden?

Alexandra wachtte tot ze klaar waren met eten. Tot die tijd was Sebastian aan het woord: over zijn laatste interview in een groot glossy tijdschrift, over een recensie in een dagblad, over een telefoongesprek met zijn Spaanse vertaler... Intussen bleef hij om zich heen kijken, in de hoop door een of andere gast te worden herkend. Alexandra had haar antipasti opgegeten, een plotselinge gedachte aan Katja onderdrukt en uiteindelijk tegelijk met Sebastian haar bestek op het bijna lege bord gelegd.

‘We moeten praten over je cover.’ Ze vouwde haar servet op en liet haar hand erop rusten. ‘Wat is dit voor onzin met je petekind? We hadden een uitstekende grafisch ontwerper ingehuurd, weet je nog wel? De cover is af en hij is fantastisch geworden.’

‘Wat bedoel je met onzin?’ Sebastian schudde verontwaardigd het hoofd. ‘Josi heeft veel talent. Je moet jonge mensen soms een kans geven. Ze kan het toch proberen? Als het je niet bevalt, maakt ze meteen een nieuw ontwerp. Kijk, ze kent me gewoon heel goed, leest momenteel het manuscript en vindt het geweldig, ze zal iets unieks doen, je zult het zien. Ze...’ Hij stokte toen hij haar blik zag.

‘Sebastian.’ Ze leunde naar voren, haar ogen leken heel groen in dit licht. Ze had een perfect gezicht, grote ogen, gebogen jukbeenderen en een prachtige mond. En daarboven die onverzettelijke blik.

Hij leunde achterover. ‘Ja?’

‘Ik ben de laatste die jong talent wil tegenhouden. Juist jij zou dat moeten weten. Maar dit boek, *jouw* nieuwe boek, moet een verkoopcijfer met vijf nullen hebben. We zijn geen sociale werkplaats. De deadline voor previews is volgende week woensdag. De cover is er en hij is perfect. Het moet passen bij het boek, het profiel van de uitgever en de doelgroep. Hier is allemaal voor gezorgd. We werken met professionals, ook voor de cover. En nu toosten we op jouw fantastische boek.’ Ze legde een hand op de zijne. ‘Kun je ons alsjeblieft voor één keer vertrouwen?’

‘Wat dit niet verkeerd op, maar wat weet jij over de doelgroep?’

‘Marktonderzoek, Sebas. En we hebben genoeg medewerkers in de uitgeverij die ook tot die doelgroep behoren. Onze nieuwe stagiaire bijvoorbeeld: zij verslindt je boeken. Ze was meteen wèg van de cover. Beelschoon overigens, ze is met topcijfers afgestudeerd.’

‘Echt waar?’ Sebastian reikte naar zijn glas. ‘Wat zei ze over de boeken?’

Alexandra moest zich beheersen om niet met haar ogen te rol-

len. Hij was zo'n ijdeltuit geworden. Succes was niet voor alle schrijvers goed.

Zes jaar geleden had ze toevallig een reportage van hem gelezen. Hij was redacteur bij een vrij onbekend maandblad en een briljant verteller. Dat had ze meteen aangevoeld. Na twee telefoontjes en een etentje had ze hem overgehaald zijn eerste roman te schrijven. Zij had hem het verhaal gegeven, de sleutelwoorden aangereikt, hem geholpen met de research en aan het eind alles op een rijtje gezet. Sebastian had zichzelf met haar begeleiding in een echte roes geschreven, en het resultaat was inderdaad spannend. Kort na de publicatie stond het boek op alle bestsellerlijsten, kreeg het uitbundige recensies, Sebastian Dietrich was de nieuwe rijzende ster. Op de eerste roman volgden nog drie boeken, twee liefdesverhalen en een mooie psychologische misdaadroman, stuk voor stuk succesvol. Alexandra had gevoel voor de onderwerpen die Sebastian zouden liggen. Ze hoefde hem alleen maar de sleutelwoorden te geven, dan kon hij aan de slag. Nu pas begon hij langzaam te veranderen. Hij dacht al aan succes, recensies en literaire prijzen nog voor hij ook maar de eerste zin van het nieuwe manuscript had bedacht. En hij werd steeds egocentrischer.

Dit zette niet alleen de samenwerking met de uitgever onder druk, maar ook Alexandra's geduld. Maar hij was de auteur, zij was zijn uitgever, ze wilde geen slechte sfeer. Alleen moest hij langzaam beseffen dat hij niet de enige auteur was met wie ze samenwerkte. Ook al was hij op dit moment de succesvolste.

Zo, nu gewoon naar hem *kijken* en elke verdere discussie verdween in het niets. Ze pakte haar tas van de rugleuning van de stoel en haalde er een mapje uit. Sebastian was te nieuwsgierig om weg te kijken. Alexandra schoof hem een proefdruk toe en keek naar haar ster-auteur, die de cover eerst sceptisch, toen verrukt bekeek.

'O ja...' knikte hij, een kleine glimlach verscheen. 'Het lettertype is inderdaad erg mooi.'

Tevreden leunde Alexandra achterover. *Het lettertype*. Natuur-

lijk. Zijn naam en de titel van de roman, dát maakte indruk op hem. Het beeld kon hem helemaal niets schelen. Ze had het geweten. Zo voorspelbaar.

‘Goed dan,’ zei ze knikkend. ‘Dan doen we het zo. Ja?’ Nog steeds een beetje aarzelend knikte hij, waarna ze naar de ober zwaaide. ‘Prima. Espresso?’

‘Liever nog een witte wijn,’ antwoordde hij, terwijl hij nog steeds zijn naam op de cover met de vingers overtrok, bijna verliefd.

Terwijl ze bij de bushalte stond, haalde ze haar mobiele telefoon uit haar zak om naar het display te kijken en het geluid weer aan te zetten.

Er was één sms binnengekomen. Ze opende het bericht meteen: ‘Is het gelukt? Bel me terug. U.’

Alexandra ademde uit voordat ze het nummer van haar rechterhand intoetste.

‘Hallo Ulrike, alles is in orde.’

Ze hoorde een zucht van verlichting aan de andere kant.

‘Prachtig, Alex! Ik twijfelde niet aan je overtuigingskracht, maar Karla is natuurlijk superzenuwachtig. Dan geef ik de cover vrij. Kom je nog terug naar kantoor?’

‘Nee.’ Alexandra keek op haar horloge. ‘Het is nu iets na half vijf. Je kent Sebastian, hij houdt nooit op met praten. En het hippe restaurant is helaas doorlopend open, ik had gehoopt dat ze ons na het eten zouden vragen weg te gaan, maar dat was niet zo. Ik moest liters water en espresso drinken, terwijl onze bestsellerschrijver stomdronken werd. Ik heb genoeg gehad voor vandaag. Ik ga nu naar huis en Magdalena Mohr bellen. En dan moet ik nog een paar manuscripten doornemen, bijvoorbeeld dat van die Richard Clausen, die jongen vind ik echt goed. En daar heb ik geen rust voor op kantoor. Ik zie je morgen wel weer.’

‘Oké. Fijne avond dan. Rust goed uit.’

‘Dank je.’ Alexandra glimlachte. ‘Tot morgen.’